

představovaly sice hlídkové lodě ochranu, avšak Sefia nebyla obyčejná; pro ni to byli vězeňští strážci, kteří jí brání v útěku.

U vstupu na náměstí se zastavila a rozhlédla se, aby zjistila, jak to na trhu vypadá, a zapamatovala si šikovní uličky, kterými by se dalo rychle utéct, kdyby bylo potřeba. Obchody po obvodu náměstí se daly snadno identifikovat podle štítů nade dveřmi: sekáček a prase – řezník, kovadlina – kovář, zkrřížené sázecí lopaty – pekař. Ale největší davy se rojily kolem shluku stánků uprostřed náměstí. V tržních dnech sem kupci a místní sedláci přicházeli z daleka široka a prodávali všechno od látek přes voňavá mýdla po klubka provázků.

Sefia se proplétala mezi prodavači manga a marakují, pytlů s kávou a stříbřitých ryb. V davu zákazníků zahlédla uvolněné sponky náramků a kabátce vyboulené váčky mincí, ale teď nebyla vhodná doba na krádeže.

Minula stánek zpráv, kde ji členka cechu zpravodajů, žena v zprávařské čepici s krátkým štítkem a s hnědými páskami na rukou, přivítala dalšími novinkami o nepokojích v zahraničí. „Další obchodní loď podlehla kapitánu Serakinovi u Likarského pobřeží! Královna vydala rozkaz posílit námořní doprovod vyslanců směřujících do Likara!“ U jejích nohou stála miska na drobné a do ní s cinkotem přšely měďáky.

Sefia se zachvěla. Na jihu spolu bojovaly Everika a Oxscinie, ale horké pouštní království Likaro mělo své vlastní problémy: Serakina, Metlu východu, a jeho flotilu brutálních pirátů. Terorizoval moře kolem ubohého ostrova, pobřežní města plenil a ostatní vydíral, napadal kupce a zásobovací lodě přivážející pomoc zemi, která už několik generací neměla krále. Ona a Nin jen taktak unikly jedné ze Serakinových válečných

lodí, když před víc než rokem Likaro opouštěly. Ještě si pamatovala dunění vzdálených děl a vodu vybuchující po obou stranách lodí.

Mířila ke stánku kožešníka, prorážela si cestu mezi lidmi v pracovních halenách a starých kalhotách, dlouhých bavlněných šatech a šosatých kabátech. Cestou ji zaujal zlatý záblesk, světélko ne větší než loužička, které se vlnilo pod těžkými botami chodců. Usmála se. Kdyby se dívala příliš pozorně, zmizelo by, a tak se spokojila s vědomím, že tam je, že ho koutkem oka vnímá.

Matka jí vždycky říkala, že ve světě je skrytá energie, že je v něm *světlo*, které se třpytí těsně pod povrchem. A skutečně, pořád tu bylo, neviděno kroužilo kolem ní, a tu a tam vybublalo na povrch, jako z praskliny v zemi vyvěrá voda, zlatá záře viditelná jen těm, kteří jsou na ni naladěni.

Jako její matka. Její krásná matka s měděnou pletí, která se v létě opálila do bronzova. Po ní zdělila svou štíhlou postavu a neobvyklou grácií, a také pocit, že ve světě je víc než to, co se dá fyzicky vnímat.

Když o světlo Sefia začala před Nin, teta naštvane mlčela, odmítala odpovídat na otázky a dokonce celý den nepromluvila ani o ničem jiném.

Sefia se už o tom nikdy nezmínila, to ale neznamenalo, že to přestala vídat.

Když se loužička světla začala rozplývat, přešel před ní nějaký muž. Tuhé černé vlasy s pramínky stříbra, nahrbená záda zdůrazněná ještě mohutným svetrem. Podívala se znova.

Ale nebyl to on. Měl jiný tvar lebky. Byl jinak vysoký, neměl rovné obočí ani mandlové oči, černé jako onyx. Všechno bylo špatně. Nikdy to nebyl on.